

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 11 października 2018 r.

Powód (...) Bank Spółdzielczy z siedzibą w S. wystąpił z pozwem przeciwko B. D. w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 259 329,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. umowę kredytu inwestycyjnego na kwotę 240 000 zł. Zabezpieczenie udzielonego przez powoda kredytu stanowił wystawiony przez spółkę weksel in blanco wraz z deklaracją oraz poręczenie wekslowe pozwanego. Na mocy deklaracji wekslowej pozwany wyrażając zgodę na jej treść upoważnił powoda kredytodawcę do wypełnienia weksla w każdym czasie na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia wynikającego z umowy kredytu wraz z odsetkami, prowizjami i innymi należnościami ubocznymi w przypadku braku zapłaty przez kredytodawcę całości bądź części obciążających go zobowiązań. Ponieważ Kredytobiorca nie spłacił zaciągniętego zobowiązania zgodnie z zawartą umową kredytu, powód wezwał go do dobrowolnej spłaty zaległości, a następnie pismem z dnia 9 lipca 2014 r. wypowiedział umowę kredytu. Pomimo wezwania kredytobiorca nie dokonał na rzecz powoda zapłaty należności tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu wobec czego powód wypełnił weksel podpisany przez pozwanego zgodnie z upoważnieniem zawartym w deklaracji wekslowej. Weksel został wypełniony na kwotę stanowiącą łącznie wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Na powyższą kwotę składają się: kapitał 213 167,42 zł., skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 9 388,36 zł., skapitalizowane odsetki karne w wysokości 36 634,69 zł oraz koszty wysłanej do dłużnika korespondencji w kwocie 138,80 zł.

W dniu 4 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w R. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w którym nakazał pozwanemu B. D. aby zapłacił powodowi kwotę 259 329,27 zł (dwieście pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dwadzieścia dziewięć złotych 27/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 kwietnia 2016 r. oraz koszty postępowania w kwocie 11 067 zł.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany B. D. wniósł o uchylenie nakazu zapłaty w całości.

Pozwany przyznał, że w ramach umowy o kredyt inwestycyjny udzielił poręczenia wekslowego zaciągniętego zobowiązania. Jednakże w ocenie pozwanego poręczenie to miało charakter subsydiarny, tj. pomocniczy. Pozwany podniósł, iż podczas długiej procedury związanej z oceną wniosku kredytowego był zapewniany przez pracowników Banku, że głównym zabezpieczeniem spłaty kredytu będzie zabezpieczenie na majątku rzeczowym spółki w postaci maszyn. Pozwany wskazał, że łączna wartość udzielonych kredytów przez powoda pozwanemu opiewała na kwotę 355 200,00 zł podczas gdy wartość zabezpieczeń rzeczowych i przewłaszczonego na rzecz banku miała wartość 590 000,00 zł., co w ocenie pozwanego jest wystarczającym zabezpieczeniem wszystkich zobowiązań kredytobiorcy. W oparciu o te ustalenia nie widząc żadnego ryzyka pozwany zdecydował się na poręczenie umów kredytowych w imieniu kredytobiorcy jak i własnym. W przypadku poręczenia osobistego przez pozwanego miał on świadomość i przekonanie oparte na zapewnieniach powoda, iż jest to poręczenie subsydiarne i ma jedynie charakter pomocniczy i wtórny wobec zabezpieczeń rzeczowych, z czego wynikało wprost, iż Bank będzie się zaspokajał w pierwszej kolejności z ustanowionych zabezpieczeń rzeczowych. Co więcej bezczynność egzekucyjna wobec przewłaszczonego majątku prowadzi do spadku jego wartości rynkowej proporcjonalnie do upływu czasu.

W dalszej kolejności pozwany podniósł iż umowa kredytu nie została wypowiedziana w sposób prawidłowy gdyż w § 14 umowy o kredyt nie ma zapisu określającego procedurę postępowania w przypadku zamiaru wypowiedzenia umowy kredytowej, w tym brak jest określonego dodatkowego terminu, w którym kredytobiorca mógłby dokonać zapłaty zaległości. Powyższe świadczy o tym, że umowa o kredyt nie została skutecznie wypowiedziana w związku z czym

wypełnienie przez powoda weksla nastąpiło przedwcześnie, a tym samym należy przyjąć iż weksel został bezpowrotnie skasowany.

Pozwany podniósł również, że Bank nie dotrzymał zapewnień, że kredytobiorca otrzyma dodatkowe środki na rozwój firmy, co również wpłynęło na możliwość generowania planowanych przez kredytobiorcę zysków w oparciu o które miała następować spłata kredytów.

Pozwany zarzucił również iż w aktach sprawy brak jest postanowienia Komornika Sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec kredytobiorcy. Spółka, która była kredytobiorcą wskazała organowi egzekucyjnemu majątek, który był powodowi znany. Bank na każdym etapie współpracy, jak również po wypowiedzeniu umów kredytowych oraz trwającego postępowania egzekucyjnego miał dostęp do przewłaszczonej maszyn i urządzeń, znając ich miejsce położenia.

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie w mocy w całości nakazu zapłaty z dnia 4 maja 2016 r.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów pozwanego powód wskazał, że wbrew twierdzeniom pozwanego w niniejszej sprawie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Powód podkreślił, że ani z przepisów powszechnie obowiązującego prawa ani z umowy nie wynikało aby Bank był zobowiązany do określenia procedury postępowania w przypadku zamiaru wypowiedzenia umowy kredytowej. Przepisy prawa nie nakładają również na banki obowiązku wyznaczania kredytobiorcy w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy dodatkowego terminu na spłatę zaległości. Powód zaprzeczył również aby kiedykolwiek zobowiązał się do udzielenia spółce (...) sp. z o.o. kolejnego kredytu w kwocie 500 000 zł. Poza tym w ocenie powoda powyższe nie miało żadnego znaczenia, gdyż pozwany ponosi odpowiedzialność za zapłatę sumy wekslowej, a odpowiedzialność ta nie był obwarowana żadnym warunkiem, a z całą pewnością nie była uzależniona od tego czy powód będzie udzielał kolejnych kredytów spółce, będącej wystawcą weksla poręczanego przez pozwanego.

Dalej powód podniósł, iż wbrew twierdzeniom pozwanego zabezpieczenie kredytu wekslem poręczonym przez pozwanego nie miało charakteru pomocniczego. W treści łączącej strony umowy nie zwarto zobowiązania powoda, że skorzysta z weksla dopiero gdy egzekucja z innych składników majątku kredytobiorcy okaże się bezskuteczna. Nieprawdą jest zatem aby zobowiązanie wekslowe miało charakter subsydiarny. Nadto z § 14 ust. 1 umowy wyraźnie wynika, że o kolejności i zakresie realizacji zabezpieczeń decyduje powód (Bank).

Powód wskazał nadto, że bez znaczenia dla niniejszej sprawy są również zarzuty pozwanego dotyczące sposobu prowadzonej przez powoda egzekucji w stosunku do (...) sp. z o.o. Odnosząc się jednak do zarzutów pozwanego w tym zakresie naprowadził, że spółka przez bardzo długi czas nie była w stanie podać informacji gdzie znajduje się mienie ruchome stanowiące przedmiot zabezpieczenia spłaty kredytu. Miejsca położenia ruchomości nie był też w stanie ustalić komornik prowadzący egzekucję, dlatego zawiadomił powoda o istniejących przesłankach do umorzenia egzekucji względem kredytobiorcy. Później okazało się, że również Komornik nie mógł ich zająć gdyż znajdowały się u osób trzecich. Dopiero wówczas pozwany zdecydował się na współpracę z organami egzekucyjnymi, obecnie prowadzone są czynności zmierzające do opisu i oszacowania ruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 26 sierpnia 2013 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. a (...) Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w S. została zawarta umowa o kredyt inwestycyjny, na mocy której Bank udzielił Kredytobiorcy kredytu inwestycyjnego w kwocie 240 000 zł.

Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 umowy zabezpieczenie udzielonego przez powoda kredytu stanowił m.in. weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową wystawiony przez Kredytobiorcę oraz poręczony przez współnika spółki jako osobę fizyczną.

dowód: Umowa kredytu inwestycyjnego nr (...), z dnia 26 sierpnia 2013 r. k. 7-10,

Ponieważ Kredytobiorca- spółka (...) sp. z o.o. nie spłacała zobowiązania zgodnie z zawartą umową pismem z dnia 1 maja 2014 r. Bank wezwał ją do dobrowolnej spłaty zaległości w terminie 7 dni, informując jednocześnie, że brak spłaty spowoduje wypowiedzenie umowy kredytowej i postawienie całości zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności oraz wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Powyższe wezwanie zostało odebrane przez kredytobiorcę w dniu 12 maja 2014 r. Pomimo wezwania Banku kredytobiorca nie uregulował jednak zaległości. Wobec powyższego pismem z dnia 9 lipca 2014 r. Bank wypowiedział umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy została doręczona Kredytobiorcy w dniu 28 lipca 2014 r.

dowód: wezwanie do zapłaty (...), wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 11-12, wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 9 lipca 2014 r., wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 13-14,

W dniu 2 października 2014 r. strona powodowa - (...) Bank Spółdzielczy w S. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny przeciwko spółce (...) sp. z o.o. , któremu na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w D. z dnia 25 listopada 2014 r. została nadana klauzula wykonalności. Powód wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko kredytobiorcy, które toczyło się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w D.-M. M. (1). W piśmie z dnia 12 października 2015 r. Komornik poinformował, że w toku postępowania egzekucyjnego nie udało się ustalić majątku kredytobiorcy, którego zajęcie i sprzedaż w drodze licytacji pozwoliłaby na zaspokojenie należności Banku.

Spółka (...) sp. z o.o. wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na nadanie klauzuli wykonalności, a następnie w dniu 21 kwietnia 2016 r. wniosła zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności na (...). Postanowieniem Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 października 2016 r. z, sygn. akt VI Gz 388/16 zażalenie kredytobiorcy zostało oddalone.

Po wypowiedzeniu umowy kredytu spółce przedstawiciel Banku spotkał się z pozwanym, który działał w imieniu spółki i jego pełnomocnikiem i przedstawił warunki ugodowego załatwienia sprawy. Pracownik banku zwrócił się również do pozwanego aby wskazał, gdzie znajdują się ruchomości stanowiące zabezpieczenie kredytu, jednak pełnomocnik dłużnika oświadczył, że nie mają takiego obowiązku. Skuteczne zajęcie ruchomości spółki nastąpiło dopiero w 9 maja 2017 r.

dowód: pismo Kredytobiorcy do Komornika z dnia 29 października 2015 r., k. 39, pismo powoda do Komornika z dnia 22 marca 2016 r., k. 41, pismo powoda do pozwanego dnia 17 maja 2016 r., k. 42, Wniosek kredytobiorcy z 21 kwietnia 2016 r. do SR w D., wraz z zażaleniem (k. 44-46), odpis postanowienia SO z L. z dnia 31 października 2016 r., k. 164-165, pismo Komornika do powoda z dnia 12 października 2015 r., k. 166, pismo pozwanego do powoda z dnia 22 czerwca 2016 r. , k. 167, pismo komornika do powoda z 31 maja 2017 r., k. 168

zeznania świadków : J. R., e-protokół rozprawy z dnia 23 listopada 2017 r., 00:15:40-00:25:56, k. 189, J. W., e-protokół rozprawy z dnia 23 listopada 2017 r., 00:27:04-00:41:52, k. 190-191, zeznania świadka M. M. (2), złożone w drodze pomocy sądowej przed Sądem Rejonowym dla W. W., e-protokół z dnia 25 maja 2018 r., 00:06:34-00:21:39, k. 211, transkrypcja zeznań świadka M. M. (2), k. 262-277,

Po upływie okresu wypowiedzenia powód wypełnił weksel poręczony przez pozwanego- B. D. na kwotę 259 329, 27 zł (dwieście pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dwadzieścia dziewięć złotych 27/100). Pismem z dnia 22 marca 2016 r. Bank wezwał B. D. do wykupu weksla w terminie do dnia 22 kwietnia 2016 r. Pozwany nie uregulował zobowiązania.

dowód: weksel własny z dnia 26 sierpnia 2013 r., k. 19, Deklaracja do weksla in blanco, k. 20, zawiadomienie o wypełnieniu weksla z dnia 22 marca 2016 r., wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 15-16,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych, które nie nasuwały zastrzeżeń co do swojej prawdziwości i zgodności z prawdą zawartych w nich oświadczeń, a ich mocy dowodowej ani wiarygodności strony nie kwestionowały. Walorem wiarygodnego dowodu Sąd

obdarzył również zeznania świadków: J. R., J. W. oraz M. M. (2). Zeznania wskazanych świadków są szczere, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Tytułem wstępu należy wskazać, że odpowiedzialność pozwanego w niniejszej sprawie wynika z poręczenia wekslowego. Zgodnie z treścią art. 30 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. 2016 r., poz. 160, dalej jako: prawo wekslowe) zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Stosownie natomiast do treści art. 31 prawa wekslowego poręczenie umieszcza się na wekslu albo na przedłużku. Poręczenie oznacza się wyrazem „poręczam” lub innym zwrotem równoznacznym; podpisuje je poręczyciel. Nadto poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dano. W braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę. Poręczyciel wekslowy zaś odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył (art. 32 prawa wekslowego).

W rozpoznawanej sprawie kwestią bezsporną był fakt zawarcia umowy kredytu inwestycyjnego pomiędzy powodem (...) Bankiem Spółdzielczym z siedzibą w S., a spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w L.. Poza sporem pozostawała również okoliczność, że na zabezpieczenie spłaty przedmiotowego kredytu kredytobiorca wystawił weksel własny in blanco, który został poręczony przez pozwanego -B. D. jako wspólnika spółki. Pozwany nie kwestionował też okoliczności, że kredytobiorca nie wywiązywał się ze spłaty przedmiotowego kredytu, również wysokość wymagalnego zobowiązania nie była kwestionowana.

Zarzuty pozwanego sprawdzały się natomiast do kwestionowania skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, oraz zasadności wypełnienia przez stronę powodową weksla in blanco. Pozwany zarzucił, że jego odpowiedzialność miała charakter subsydiarny, powód winien w pierwszej kolejności zaspokoić zobowiązania z majątku spółki a dopiero w dalszej kolejności dochodzić wierzytelności od poręczyciela wekslowego.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów pozwanego w pierwszej kolejności należy wskazać, że wbrew twierdzeniom pozwanego w rozpoznawanej sprawie powód wykazał, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu inwestycyjnego. Zgodnie z § 14 ust. 1 łączącej strony umowy w przypadku braku spłaty należności w umówionym terminie Bank miał obowiązek poinformować kredytobiorców i dłużników z tytułu zabezpieczenia wierzytelności o powstaniu zadłużenia przeterminowanego oraz wezwać w określonym terminie do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Po bezskutecznym upływie tego terminu Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy. Przedmiotowa umowa została wypowiedziana zgodnie z wyżej wskazanymi procedurami. Wbrew twierdzeniom pozwanego zarówno umowa jak i przepisy rangi ustawowej nie nakładały na Bank obowiązku wyznaczenia dodatkowego terminu na spłatę zobowiązania przez kredytobiorcę. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż przedmiotowa umowa kredytu została wypowiedziana skutecznie, a w konsekwencji Bank był uprawniony do wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową .

Pozwany nie wykazał również, że warunkiem poręczenia przez niego weksla było udzielenie przez powoda dalszego kredytu przez na rzecz kredytobiorcy. Zeznający w sprawie świadkowie zaprzeczyli jakoby bank zobowiązał się do udzielenia spółce kredytów w przyszłości. Świadek J. W. wskazał, że dalsze finansowanie danego podmiotu uzależnione jest od jego zdolności kredytowej. Z zeznań świadka wynika nadto, że pracownik banku spotkał się z pozwanym, jednak rozmowy były bezowocne gdyż pozwany nie przedstawił wymaganych dokumentów wobec czego nie można było podjąć dalszych czynności w celu zbadania zdolności kredytowej spółki. Również w umowie kredytu brak jest jakiegokolwiek zapisu o zobowiązaniu Banku do udzielenia dalszych kredytów w przyszłości.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zarzuty pozwanego w tym zakresie nie mają żadnego znaczenia dla jego odpowiedzialności jako poręczyciela wekslowego. Odpowiedzialność pozwanego nie jest bowiem obwarowana

żadnym warunkiem, i na pewno nie była uzależniona od tego czy powód będzie udzielał w dalszym ciągu kredytów spółce.

Za całkowicie bezzasadne należy również ocenić zarzuty pozwanego dotyczące subsydiarnej odpowiedzialności poręczyciela wekslowego. Kwestię odpowiedzialności poręczyciela wekslowego reguluje art. 32 prawa wekslowego. Zgodnie z treścią tego przepisu poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. W orzecznictwie dotyczącym kwestii poręczenia wekslowego ukształtował się pogląd, że odpowiedzialność poręczyciela wekslowego ma charakter abstrakcyjny i bezwarunkowy, jest to odpowiedzialność samodzielna materialnie, niesubsydiarna, solidarna i w ograniczonym jedynie stopniu uzależniona od zobowiązania głównego, (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r. V CSK 129/09, Lex nr 688047 oraz z dnia 13 lutego 2009 r. V CSK 452/08, LEX nr 599754 a także z dnia 18 listopada 1970 r. I PR 407/70). Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, a jego zobowiązanie jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Zobowiązanie poręczyciela wekslowego ma charakter abstrakcyjny, a zatem niezależny od umowy łączącej go z osobą za którą poręcza i od stosunku kausalnego łączącego go z uprawnionym na podstawie weksla. Poręczenie wekslowe może być udzielone, chociaż pomiędzy poręczycielem, a wierzycielem wekslowym nie zachodzi stosunek z zakresu prawa cywilnego. Jest ono także nieodwołalne, bezwarunkowe i nie może być ograniczone terminem. Gwarancyjny charakter poręczenia wekslowego jako formy wykonania zobowiązania pieniężnego sprawia, że awalista zobowiązuje się nie względem awalanta, lecz względem jego wierzyciela. Instytucja awalu służy zatem przede wszystkim zabezpieczeniu interesów wierzyciela.

Ponadto, zgodnie z art. 47 prawa wekslowego kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie. Poręczenie wekslowe jest zatem zobowiązaniem solidarnym, jeżeli poręczyciel wekslowy poręczył za wystawcę weksla własnego, jest głównym dłużnikiem wekslowym i odpowiada jak główny dłużnik wekslowy. Wierzyciel może więc dochodzić całości lub części długu, zależnie od swej woli, albo od wszystkich dłużników solidarnych łącznie, albo od kilku, albo od każdego z osobna, bez zachowania porządku, w jakim się zobowiązali lub też charakteru głównego, subsydiarnego (akcesoryjnego) ich zobowiązania. Dopiero zaspokojenie wierzyciela przez jednego ze współdłużników (obojętnie czy przez poręczonego, czy przez poręczyciela) zwalnia pozostałych. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego jak dłużnika solidarnego polega na tym, że z chwilą, gdy dług główny staje się wymagalny, wierzyciel może według swego wyboru żądać całości lub części świadczenia od dłużnika głównego i poręczyciela łącznie lub od każdego z nich z osobna, przy czym aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela obaj dłużnicy pozostają zobowiązani. Wskazać w tym miejscu należy, że wymagalność zobowiązania poręczyciela nie zależy ani od uprzedniego żądania wierzyciela spełnienia świadczenia przez dłużnika głównego, ani od odmowy spełnienia tego świadczenia, ani od bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnika.

Również umowa kredytu nie zawierała żadnego zastrzeżenia, że odpowiedzialność awalisty ma charakter subsydiarny, tzn. że B. D. będzie odpowiadał tylko w przypadku gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Przeciwnie z treści umowy - § 14 ust. 1 pkt 3 wprost wynika, że o kolejności i zakresie realizacji zabezpieczeń decyduje Bank.

Niezależnie od powyższego jedynie dla porządku należy wskazać, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie potwierdziło zarzutów pozwanego co do tego, że strona powodowa nie podjęła działań aby w pierwszej kolejności wyegzekwować należność od dłużnika ze stosunku podstawowego- tj. spółki (...) sp. z o.o. Z materiału dowodowego wynika, że z wniosku powoda toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce, czynności podejmowane przez organ egzekucyjny były jednak bezskuteczne, wobec czego wierzyciel podjął decyzję o wypełnieniu weksla i wystąpieniu przeciwko poręczycielowi. W tym miejscu należy zauważyć, że powód wezwał pozwanego do wykupu weksla 22 marca 2016 r podczas gdy wypowiedzenie umowy kredytu miało miejsce prawie dwa lata wcześniej.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że zarzuty pozwanego okazały się bezzasadne. Pozwany poręczając zobowiązanie wekslowe stał się solidarnie odpowiedzialny za dług wystawcy weksla. Pomimo wezwań do zapłaty kredytobiorca nie uregulował zadłużenia. Dlatego też powód wypełnił weksel na kwotę odpowiadającą wysokości

zobowiązań i wezwał pozwanego do wykupu weksła. Zgodnie z art. 485 §2 kpc Sąd wydaje nakaz zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksła, czeku, warrantu lub rewersu należycie wypełnionego , których prawdziwość i treść nie nasuwają wątpliwości .

Rozpoznając zatem spór w granicach określonych zarzutami od nakazu zapłaty, Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w zakresie żądania zasądzenia kwoty 259 329,29 zł, w tym zawarte w nim rozstrzygnięcie o kosztach postępowania stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 267,00 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 10 800 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych przepisów orzekł jak w pkt I. wyroku.

Nadto w punkcie II Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 27, 20 zł tytułem zwrotu wydatków.